

плата. Проте резерви заробітної плати на цьому підприємстві не дозволяють сприяти її збільшенню. Тому на перший план виходять нематеріальні чинники, як засоби підвищення задоволеності працею. Виходячи з цього, дане підприємство потребує поліпшення нематеріальної системи залучення працівників до праці, а також розробки мотиваційної системи.

Отже, здійснене дослідження дозволило студентам отримати практичний досвід, який вдало доповнив теоретичні знання, отримані в аудиторії, раціонально аналізувати проблему, а також отримати можливість спілкування з трудовим колективом та керівництвом підприємства, що стане у пригоді у майбутній професійній діяльності.

Горпинич О.В.

к.філос.н.,

доцент кафедри соціології ЗНУ

СИСТЕМА ОСВІТИ В ТРАНСФОРМАЦІЙНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Умови існування людства на початку ХХІ століття обумовлюють необхідність до нової стратегії розвитку суспільства на основі знань, інформації, високоефективних технологій. Формування сучасної системи освіти, що відповідає цим цілям, - один із найважливіших пріоритетів для всіх країн і народів світу. Сьогодні освіта як ніколи перебуває у центрі особистісного та суспільного розвитку.

Напрямки глобального розвитку істотно зумовлюють зміст соціальних реформ у цілому і оновлення сфери освіти, а також трансформацію вищої школи зокрема. Тому розвиток освіти все частіше піддається прискіпливому аналізу і коригуванню. Суспільство і освіта – єдина, взаємопов'язана система. Модернізація освіти – соціально детермінований, керований процес. Його зміст та спрямованість визначається через існуючі в суспільстві політичні механізми взаємодії різноманітних інтересів (класових, корпоративних, професійних тощо), характер їх прояву в освітній політиці, в діяльності її основних суб'єктів, перш за все держави.

Однією з характерних ознак нашого часу є розвиток гуманітарної концепції. Суть її полягає в тому, що саме людина - її культура, рівень розвитку та інші основні людські характеристики є метою історичного та соціального прогресу. Також посилюється усвідомлення об'єктивної цільової значущості людини (індивіда, особистості, індивідуальності).

Разом з цим зростає значення різномірної соціальної практики, ускладнюються усі сфери суспільного життя, у яких функціонує людина як суб'єкт. Усе більше усвідомлюється роль людини як суб'єкта

історичного прогресу, як того начала, потенціалом, функціями і активністю якого будуватиметься вся суспільна система. Глибоке осмислення суб'єктивного статусу людини яскравіше за все проявляється у високій оцінці особистісних характеристик людини, його особистісного самовизначення. Суспільство починає визнавати цінність людини як суб'єкта історичного прогресу, поступово переходячи до реалізації цілісної концепції гуманізму. Ця тенденція проявляється через визнання в людині якостей суб'єкта історичного прогресу, суб'єкта особистого розвитку і суб'єкта життя в цілому.

На сучасному етапі розвитку суспільство уже не може задовольнятися констатацією формування гуманістичних парадигм. Воно потребує не стільки їх вивчення, скільки їх цілеспрямованого культивування. Останнє стає можливим завдяки побудові цілісної концепції гуманізму і її поступової реалізації через побудову в системі суспільства таких соціальних механізмів і технологій самореалізації, які би перетворювали кожен людину в суб'єкта, забезпечували його особистісне самовизначення та самореалізацію.

Особливої уваги держави у громадськості потребує студентська молодь, яка через кілька років становитиме “ядро” української національної інтелігенції. Сьогоднішні студенти – це майбутні працівники владних структур, державні діячі, організатори виробництва, керівники, фахівці, від професійної компетенції, моральності і громадської позиції яких багато в чому буде залежати розвиток та добробут майбутнього українського суспільства. Тому система усталених цінностей у сфері освіти та виховання, на яку в першу чергу мають бути спрямовані зусилля соціуму, все в більшій мірі потребує змін і має трансформуватися в плані підготовки фахівців здатних до творчості і само творення. Назріла ситуація творчого пошуку моделі сучасної освіти нашої країни, трансформованої в європейський простір вищої освіти – „болонізовану” Європу, - без знецінення і нівелювання всього того позитиву, який мала і до сьогодні несе в собі.

Соціокультурний феномен освіти виявляється надзвичайно складним історичним явищем. Він включає багато елементів та аспектів, дослідження яких потребують комплексного теоретико-методологічного підходу: неможливо вивчати освітні процеси та проводити їхній порівняльний аналіз без урахування соціальних зв'язків, культурних традицій, етнічних, ментальних, аксіологічних та інших особливостей суспільства.

Управління професійною підготовкою, побудоване з урахуванням моделей професійного самовизначення, включає дві групи процесів.

З одного боку - це активація рефлексивної активності та відповідно процесів пошуку своїх сенсів, а отже і місця в опанованій професії. З іншого боку - слід пам'ятати що все навчання тепер має масовий,

соціально опосередкований характер. Ця обставина вимагає виходити з узагальненого стандарту і при виборі змісту професійної підготовки, і його методів та форм. У цьому стандарті повинне відбиватися і соціальне замовлення на повні професійні функції.

Указаний стандарт не повинен бути догмою. Він повинен постійно корегуватися під впливом соціокультурних вимірів, зміни концептуальних установок. Систематичне вивчення особистого потенціалу спеціаліста, його здібностей мотивації допомагає розв'язувати задачі професійного самовизначення особистості. При цьому необхідно спиратися на формуючий виховний підхід до справи керівництва професійним самовизначенням.

Дослідження теоретико-методологічних аспектів філософії освіти зумовлене потребою цілісного наукового осмислення сучасної системи освіти, конкретизації її ролі і інструментального призначення в розв'язанні освітніх проблем, вироблення адекватних, ефективних і евристичних підходів до освітньої політики держави. Науково-аналітичне забезпечення освітньої політики в Україні, перш за все державної, - актуальне, загальнонаціональної ваги, питання. Від його вирішення залежить якість розробки освітньої політики, рівень управління складними, суперечливими освітніми процесами, швидкість інтеграції у світовий освітній простір.

Гугнін Е.А.

старший викладач кафедри соціології ЗНУ

РОЛЬ ПОЛІТИЧНИХ ЕЛІТ В ПРОЦЕСІ КОНСТРУЮВАННЯ ПОЛІТИЧНОГО ПРОСТОРУ УКРАЇНИ

В сучасних умовах, коли протистояння основних політичних сил в Україні, спричинило політичну кризу, саме політична еліта повинна взяти на себе відповідальність за розв'язання цього конфлікту та сконцентрувати свої зусилля на подоланні кризи шляхом пошуку компромісу.

Дослідженням природи та особливостей функціонування політичних еліт в науці займаються вже більше 100 років. До класичних праць в галузі елітології слід віднести роботи таких видатних вчених як: Г.Моска, В.Парето, Р.Міхельс, М.Острогорський, М.Дюверже, М.Вебер та ін. В межах вітчизняної соціології та політології особливої уваги потребують роботи І.Кураса, М.Михальченко, І.Белебехи, В.Вишняка, В.Полохало, В.Яблонського та ін. Крім того, уваги заслуговують погляди класика української соціології політики В.Липинського. Останнім часом з'явилося чимало нових елітарних концепцій до яких, в